ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 19ης Μαΐου 2008 *

Στην υπόθεση Τ-144/04,

Télévision française 1 SA (TF1), με έδρα τη Nanterre (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους J.-P. Hordies και C. Smits, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους J. Buendía Sierra, M. Niejhar και C. Giolito,

καθής,

υποστηριζόμενης από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

με αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2004/838/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που εφάρμοσε η Γαλλία υπέρ της France 2 και της France 3 (ΕΕ 2004, L 361, σ. 21),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά (εισηγητή), πρόεδρο, M. Prek και V. Ciucă, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 10 Μαρτίου 1993, η προσφεύγουσα, Télévision Française 1 SA (TF1), ιδιοκτήτρια του ιδιωτικού εμπορικού τηλεοπτικού σταθμού TF1, υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή σχετικά με τους τρόπους χρηματοδοτήσεως και λειτουργίας των δύο κρατικών τηλεοπτικών σταθμών France 2 και France 3. Η εν λόγω καταγγελία αφορούσε παραβάσεις του άρθρου 81 ΕΚ, του άρθρου 86, παράγραφος 1 ΕΚ και του άρθρου 87 ΕΚ.

2 Στις 2 Φεβρουαρίου 1996, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά παραλείψεως εναντίον της Επιτροπής.

3 Με την απόφαση της 3ης Ιουνίου 1999, Τ-17/96, TF1 κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1757), το Πρωτοδικείο επέκρινε την Επιτροπή, αφού διαπίστωσε την παράλειψη του εν λόγω κοινοτικού οργάνου να λάβει απόφαση επί του σχετικού με τις κρατικές ενισχύσεις μέρους της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

4 Στις 27 Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή κίνησε την επίσημη διαδικασία εξετάσεως του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, όσον αφορά τις επιδοτήσεις επενδύσεων που έλαβαν η France 2 και η France 3, καθώς και τις εισφορές κεφαλαίου που έλαβε η France 2 μεταξύ του 1988 και του 1994.

5 Με την απόφαση 2004/838/ΕΚ, της 10ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που εφάρμοσε η Γαλλία υπέρ της France 2 και της France 3 (ΕΕ 2004, L 361, σ. 21, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), η Επιτροπή αποφάσισε ότι «[ο]ι επιδοτήσεις επενδύσεων που κατέβαλε η Γαλλία στη France 2 και τη France 3 καθώς και οι εισφορές κεφαλαίου που χορήγησε η Γαλλία υπέρ της France 2 την περίοδο 1988-1994 συνιστού[σα]ν κρατικές ενισχύσεις συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά δυνάμει του άρθρου 86, παράγραφος 2 [ΕΚ]» (άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η προσβαλλομένη απόφαση δεν αφορά τα τέλη χρήσεως τηλεοπτικών δεκτών που θεσπίστηκαν με τον γαλλικό νόμο 49-1032, της 30ής Ιουλίου 1949, εφόσον δεν περιελήφθησαν στην απόφαση περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως (αιτιολογική σκέψη 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

6 Με έγγραφο της 3ης Φεβρουαρίου 2004, η Επιτροπή κοινοποίησε αντίγραφο της προσβαλλομένης αποφάσεως στην προσφεύγουσα, η οποία την παρέλαβε στις 4 Φεβρουαρίου 2004.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

7 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου με τηλεομοιοτυπία στις 13 Απριλίου 2004 και αφού το πρωτότυπο κατατέθηκε στη Γραμματεία στις 15 Απριλίου 2004, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

8 Με δικόγραφο της 9ης Ιουλίου 2004, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα δίκη υπέρ της Επιτροπής. Το αίτημα αυτό έγινε δεκτό με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 6ης Σεπτεμβρίου 2004.

9 Κατόπιν της τροποποιήσεως της συνθέσεως των τμημάτων του Πρωτοδικείου μετά τις 13 Σεπτεμβρίου 2004, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε, ως πρόεδρος, στο πέμπτο τμήμα, στο οποίο και ανατέθηκε, ως εκ τούτου, η υπό κρίση υπόθεση.

10 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και να αποφανθεί συναφώς κατά νόμο, όσον αφορά τη Γαλλική Δημοκρατία

11 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής και το ζήτημα των δικαστικών εξόδων, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως στερούμενη κάθε νομικής βάσεως·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

12 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει το έγγραφο το οποίο το όργανο αυτό απηύθυνε, στις 10 Δεκεμβρίου 2003, στις γαλλικές αρχές και με το οποίο τις κάλεσε να υποβάλουν παρατηρήσεις και προτάσεις για την τροποποίηση του νομικού καθεστώτος των τελών χρήσεως τηλεοπτικών δεκτών.

Σκεπτικό

13 Δυνάμει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, αποφαινόμενο σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 114, παράγραφοι 3 και 4, του ίδιου κανονισμού, μπορεί οποτεδήποτε, αυτεπαγγέλτως, αφού ακούσει τους διαδίκους, να αποφανθεί ως προς το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι λόγοι απαραδέκτου που αντλούνται από μη τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής και από παράβαση του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

14 Επιπλέον, κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Πρωτοδικείο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της προσφυγής ή όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως στερούμενη παντελώς νομικής βάσεως, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

15 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει αρκούντως διαφωτισθεί από τα έγγραφα της δικογραφίας και από τις εξηγήσεις που παρέσχαν οι διάδικοι, προκειμένου να αποφανθεί επί της υπό κρίση προσφυγής, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία ούτε να διατάξει το μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας το οποίο ζητεί η προσφεύγουσα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής όσον αφορά την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής

16 Η προσφεύγουσα και η Επιτροπή συμφωνούν ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει από την ημερομηνία της εκ μέρους του οργάνου αυτού κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις 4 Φεβρουαρίου 2004, και ότι η προθεσμία αυτή έληξε τα μεσάνυχτα της 14ης Απριλίου 2004.

17 Ωστόσο, η Επιτροπή, διαπιστώνοντας ότι το δικόγραφο της προσφυγής κατατέθηκε με τηλεομοιοτυπία στις 13 Απριλίου 2004, στη συνέχεια δε το πρωτότυπο του δικογράφου της προσφυγής κατατέθηκε στις 15 Απριλίου 2004, επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου προκειμένου να εξακριβωθεί αν τηρήθηκαν οι επιτακτικές διατάξεις του άρθρου 43, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας.

18 Κατά το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να ασκείται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.

19 Από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως προκύπτει ότι το κριτήριο της ημερομηνίας κατά την οποία λαμβάνεται γνώση της πράξεως, ως σημείου αφετηρίας της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, έχει επικουρικό χαρακτήρα σε σχέση με τα κριτήρια της δημοσιεύσεως ή της κοινοποιήσεως της πράξεως (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Νοεμβρίου 2005, Τ-426/04, Tramarin κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4765, σκέψη 48 και την παρατιθέμενη νομολογία).

20 Όσον αφορά πράξεις οι οποίες, κατά πάγια πρακτική του οικείου οργάνου, δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*, μολονότι η εν λόγω δημοσίευση δεν αποτελεί προϋπόθεση της εφαρμογής τους, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν δεχθεί ότι το κριτήριο της ημερομηνίας κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει γνώση δεν ισχύει και ότι η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία δημοσιεύσεως. Πράγματι, υπό τις συνθήκες αυτές, ο ενδιαφερόμενος τρίτος μπορεί θεμιτώς να εικάζει ότι η επίμαχη πράξη θα δημοσιευθεί (βλ. διάταξη Tramarin κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 19, σκέψη 49 και την παρατιθέμενη νομολογία).

21 Εν προκειμένω, η Επιτροπή, σύμφωνα με την υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 26, παράγραφος 3, του κανονισμού [ΕΚ] 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88 ΕΚ] (ΕΕ L 83, σ. 1), δημοσίευσε, στις 8 Δεκεμβρίου 2004, την προσβαλλομένη απόφαση στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*.

22 Συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει «από το τέλος της δεκάτης τετάρτης ημέρας από της δημοσιεύσεως της πράξεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως*», ήτοι από τα μεσάνυχτα της 22ας Δεκεμβρίου 2004 και όχι, όπως κακώς θεωρούν τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Επιτροπή, από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως στην προσφεύγουσα. Επομένως, κατ' εφαρμογήν των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, του άρθρου 101 και του άρθρου 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής έληξε τα μεσάνυχτα της Παρασκευής, 4 Μαρτίου 2005.

23 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή στις 13 Απριλίου 2004, ήτοι πολλούς μήνες πριν ακόμη από την ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής. Η υπό κρίση προσφυγή είναι συνεπώς παραδεκτή, διότι ασκήθηκε εμπροθέσμως.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής υπό το πρίσμα του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας και επί του προδήλως αβάσιμου χαρακτήρα της

24 Χωρίς να προβάλει ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη στο σύνολό της, διότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Επικουρικώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας στις οποίες επιχειρεί να απαντήσει είναι προδήλως αβάσιμες.

25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή. Όπως και η υποχρέωση αιτιολογήσεως των πράξεων των οργάνων, η υποχρέωση σαφήνειας του δικογράφου της προσφυγής μετριάζεται οσάκις η πράξη εντάσσεται εντός γνωστού νομικού πλαισίου. Η προσφυγή δεν αποτελεί παρά την προβλέψιμη συνέπεια μιας διαφοράς απόψεων μεταξύ της προσφεύγουσας και της Επιτροπής, εκφρασθείσας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας. Συνεπώς, το δικόγραφο της προσφυγής θα μπορούσε να καταρτισθεί συνοπτικώς, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αγνοεί τους ισχυρισμούς που περιέχει, έστω και εμμέσως, και δεδομένου ότι, άλλωστε, προέβαλε αμυντικούς ισχυρισμούς επί της ουσίας. Από τη δήθεν αδυναμία της να κατανοήσει τους προβληθέντες ισχυρισμούς, η Επιτροπή συνάγει έλλειψη ισχυρισμών. Κατά τον τρόπο αυτόν, ερμηνεύει υπερβολικά ευρέως το περιεχόμενο της εξετάσεως του παραδεκτού μιας προσφυγής.

26 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει, κατ' αρχάς, ότι το προβαλλόμενο εν προκειμένω απαράδεκτο δεν αφορά μια ασάφεια της προσφυγής ως προς τον προσδιορισμό της προσβαλλομένης αποφάσεως ή ως προς τη διατύπωση των αιτημάτων αυτής. Αντιθέτως, είναι αναμφισβήτητο ότι η προσβαλλομένη απόφαση προσδιορίζεται σαφώς με το δικόγραφο της προσφυγής και ότι το αιτητικό της σκοπεί ρητώς στην ακύρωση της αποφάσεως αυτής και στην καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.

27 Το απαράδεκτο προβάλλεται κατά της προσφυγής για καθεμία από τις αιτιάσεις της, λόγω του ότι καμία από τις αιτιάσεις που απορρέουν ή φαίνονται να απορρέουν από το δικόγραφο της προσφυγής δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, περί σαφήνειας και ακρίβειας. Συνεπώς, το ζήτημα του παραδεκτού πρέπει να εξετασθεί σε σχέση με καθεμία από τις αιτιάσεις, ενδεχομένως κατατασσόμενες σε κατηγορίες με βάση τους λόγους ακυρώσεως.

28 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση.

29 Κατά πάγια νομολογία, τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή, ώστε να μπορεί ο καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Προς διαφύλαξη της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, επιβάλλεται, για το παραδεκτό μιας προσφυγής, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, αλλά κατά τρόπο λογικό και κατανοητό, από το καθαυτό κείμενο του δικογράφου. Μολονότι το κείμενο αυτό μπορεί να θεμελιωθεί και να συμπληρωθεί, όσον αφορά συγκεκριμένα σημεία, με παραπομπές σε συγκεκριμένα αποσπάσματα συνημμένων σ' αυτό εγγράφων, η γενική παραπομπή σε άλλα δικόγραφα, έστω και συνημμένα στο δικόγραφο της προσφυγής, δεν μπορεί να αντισταθμίσει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων του δικογράφου της προσφυγής. Το Πρωτοδικείο δεν έχει υποχρέωση να ερευνά και να εντοπίζει, στα συνημμένα στην προσφυγή έγγραφα, τους ισχυρισμούς που θα μπορούσε να θεωρήσει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής, δεδομένου ότι τα συνημμένα αυτά έγγραφα επιτελούν απλώς λειτουργία αποδεικτικών και διευκρινιστικών στοιχείων (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1993, Τ-56/92, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψη 21, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, Τ-305/94 έως Τ-307/94, Τ-313/94 έως Τ-316/94, Τ-318/94, Τ-325/94, Τ-328/94, Τ-329/94 και Τ-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψη 39 και την παρατιθέμενη νομολογία, και της 14ης Δεκεμβρίου 2005, Τ-209/01, Honeywell κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5527, σκέψεις 55 έως 57, και την παρατιθέμενη νομολογία).

30 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, κατά την εξέταση του αν το δικόγραφο της προσφυγής συμβιβάζεται προς τις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το περιεχόμενο του υπομνήματος αντικρούσεως, κατ' αρχήν, στερείται επιρροής. Ειδικότερα, δεν μπορεί να γίνει επίκληση του παραδεκτού, το οποίο δέχεται η νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1997, Τ-106/95, FFSA κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-229, σκέψη 125, και της 28ης Ιανουαρίου 1999, Τ-14/96, BAI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999 σ. II-139, σκέψη 66), των ισχυρισμών και των επιχειρημάτων που προβάλλονται με το υπόμνημα απαντήσεως, ως ανάπτυξη των ισχυρισμών που περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής, προκειμένου να θεραπευθεί η παράβαση, κατά την άσκηση της προσφυγής, των επιταγών του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, διότι άλλως η τελευταία αυτή διάταξη θα στερούνταν παντελώς περιεχομένου.

31 Εξάλλου, όσον αφορά την εκ μέρους της προσφεύγουσας αναφορά στην υποχρέωση αιτιολογήσεως των κοινοτικών πράξεων, επισημαίνεται ότι, μολονότι, στην περίπτωση πράξεως εκδοθείσας από κοινοτικό όργανο, η υποχρέωση διατυπώσεως αιτιολογίας

με την πράξη μπορεί πράγματι να μετριασθεί εφόσον ο αποδέκτης της γνωρίζει καλά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η έκδοσή της (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1981, 125/80, Arning κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2539, σκέψη 13, και της 7ης Μαρτίου 1990, C-116/88 και C-149/88, Hecq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-599, σκέψη 26· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1997, T-123/95, B κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. I-A-245 και II-697, σκέψη 51), αυτή η δυνατότητα μετριασμού της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως δεν μπορεί να ισχύσει κατ' αναλογίαν για τις επιταγές περί επαρκούς σαφήνειας και ακρίβειας μιας προσφυγής ασκούμενης ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Πράγματι, οι επιταγές αυτές προβλέπονται, ιδίως, υπέρ του κοινοτικού δικαστή, ο οποίος δεν διαθέτει καμία προηγούμενη γνώση της υποθέσεως που υποβάλλεται στην κρίση του. Επιπλέον, η ανάγκη διαφυλάξεως της ασφαλείας δικαίου κατά τον καθορισμό των όρων του δικαστικού αγώνα και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης αποκλείουν το να λαμβάνεται υπόψη, ως λόγος που επιτρέπει τη μη τήρηση των επιταγών του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η τεκμαιρόμενη καλή γνώση του φακέλου εκ μέρους του συντάκτη της πράξεως κοινοτικού οργάνου.

32 Οι προβαλλόμενοι με το δικόγραφο της προσφυγής λόγοι ακυρώσεως πρέπει να εξετασθούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων.

33 Το δικόγραφο της προσφυγής περιέχει, τυπικώς, δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από εσφαλμένη αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως και από παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και, ειδικότερα, από παράβαση του άρθρου 86, παράγραφος 2, ΕΚ και των διατάξεων περί κρατικών ενισχύσεων. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από παράβαση της οδηγίας 80/723/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουνίου 1980, περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημοσίων επιχειρήσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 205), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/84/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 30ής Σεπτεμβρίου 1993 (ΕΕ L 254, σ. 16), και του πρωτοκόλλου για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεόρασης στα κράτη μέλη (ΕΕ 1997, C 340, σ. 109, στο εξής: πρωτόκολλο του Άμστερνταμ), προσαρτημένου στη Συνθήκη ΕΚ με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

34 Ο λόγος αυτός αποτελεί το αντικείμενο των σημείων 32 έως 41 του δικογράφου της προσφυγής. Τα σημεία 32 έως 37 του δικογράφου της προσφυγής είναι, ωστόσο, μόνον περιγραφικά της αναλύσεως της Επιτροπής, κατόπιν της οποίας το εν λόγω

κοινοτικό όργανο έκρινε ότι οι αποστολές που έχουν ανατεθεί στη France 2 και στη France 3 συνιστούν υπηρεσίες γενικού οικονομικού συμφέροντος (στο εξής: ΥΓΟΣ), υπό την έννοια του άρθρου 86, παράγραφος 2, ΕΚ.

35 Η παράθεση της πρώτης αιτιάσεως που προβάλλεται στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως αρχίζει στο σημείο 38 του δικογράφου της προσφυγής. Στο πρώτο εδάφιο του σημείου αυτού, η προσφεύγουσα «θεωρεί [...] ότι η ανάλυση της Επιτροπής δεν λαμβάνει υπόψη πλείονα καθοριστικά στοιχεία που έπρεπε να οδηγήσουν στο αντίθετο συμπέρασμα».

36 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, παρά την αρχική αυτή σκέψη, η οποία φέρεται ως αναγγέλλουσα την εκ μέρους της προσφεύγουσας αμφισβήτηση του ότι οι αποστολές της France 2 και της France 3 αποτελούν, αφ' εαυτών, ΥΓΟΣ, η συνέχεια του σημείου 38 του δικογράφου της προσφυγής δεν περιέχει κανένα συναφές στοιχείο. Έτσι, η προσφεύγουσα ουδόλως αναπτύσσει αυτή την πιθανή αμφισβήτηση και ουδόλως αναφέρεται στις εμπεριστατωμένες, παρά ταύτα, σκέψεις τις οποίες διατυπώνει η Επιτροπή, όσον αφορά τις αποστολές της France 2 και της France 3, με τις αιτιολογικές σκέψεις 69 έως 75 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

37 Στη συνέχεια του σημείου 38 του δικογράφου της προσφυγής, φαίνεται ότι αυτό το οποίο η προσφεύγουσα προσάπτει, στην πραγματικότητα, στην Επιτροπή είναι ότι δεν έλαβε υπόψη της την, κατ' αυτήν, ταυτότητα «κατά το κύριο μέρος», αφενός, των αποστολών που έχουν ανατεθεί με τις συγγραφές υποχρεώσεων στη France 2 και στη France 3 και, αφετέρου, των υποχρεώσεων που επιβάλλονται στην προσφεύγουσα με τη δική της συγγραφή υποχρεώσεων. Προφανώς, κατά την προσφεύγουσα, αυτή η προβαλλόμενη ταυτότητα «κατά το κύριο μέρος» όφειλε να ωθήσει την Επιτροπή να μην καταλήξει ότι οι αποστολές της France 2 και της France 3 συνιστούσαν ΥΓΟΣ.

38 Ωστόσο, η προσφεύγουσα διατυπώνει την αιτίαση αυτή χωρίς να αναφέρει, έστω και αορίστως, τις αποστολές και τις υποχρεώσεις που περιέχονται στη συγγραφή υποχρεώσεων την οποία επικαλείται. Ειδικότερα, ουδόλως διευκρινίζει αν η φερόμενη ταυτότητα την οποία καταγγέλλει αφορά κατηγορίες εκπομπών, ενδεχόμενες ποιοτικές επιταγές που ισχύουν για τον προγραμματισμό στο σύνολό του ή ακόμη άλλα είδη υποχρεώσεων.

39 Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αυτή η αιτίαση της προσφεύγουσας, όπως παρουσιάζεται με το δικόγραφο της προσφυγής, στερείται της ελάχιστης σαφήνειας

που απαιτεί το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας για τη διαφύλαξη της ασφαλείας δικαίου και τη διασφάλιση της ορθής απονομής της δικαιοσύνης.

40 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει, εν πάση περιπτώσει, ότι, ακόμη και αν η αιτίαση αυτή μπορούσε να θεωρηθεί παραδεκτή υπό το πρίσμα του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, δεδομένου ότι δεν έχει προσκομισθεί κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξή της.

41 Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε, ως παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής, τις συγγραφές υποχρεώσεων της France 2 και της France 3, αλλά ούτε και τη δική της συγγραφή υποχρεώσεων. Όσον αφορά την προσκόμιση, στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, συγκριτικής αναλύσεως αυτών των συγγραφών υποχρεώσεων την οποία πραγματοποίησε η προσφεύγουσα, επισημαίνεται ότι, δεδομένου ότι η ανάλυση αυτή προσκομίστηκε καθυστερημένα χωρίς να προβληθεί καμία ικανοποιητική δικαιολογία, είναι απαράδεκτη κατ' άρθρο 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εξάλλου και ως εκ περισσού, προκύπτει εκ προοιμίου ότι αυτή η συγκριτική ανάλυση στερείται επιρροής, δεδομένου ότι αφορά χρόνο μετά τον Ιούλιο του 1996, ενώ το χρονικό διάστημα έρευνας που αφορά η προσβαλλομένη απόφαση διήρκεσε από το 1988 μέχρι το 1994.

42 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η πρώτη αιτίαση της προσφεύγουσας, η οποία αφορά τον χαρακτηρισμό των αποστολών που έχουν ανατεθεί στη France 2 και στη France 3 ως ΥΓΟΣ, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, και, εν πάση περιπτώσει, ως προδήλως αβάσιμη.

43 Στο σημείο 39, πρώτο εδάφιο, του δικογράφου της προσφυγής, η προσφεύγουσα δηλώνει, με ισχυρισμό ο οποίος παρουσιάζεται ως δεύτερη αιτίαση, ότι αμφισβητεί την ανάλυση και τα συμπεράσματα της Επιτροπής όσον αφορά την εκτίμηση, υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας, της χρηματοδοτικής αντισταθμίσεως που χορήγησε η Γαλλική Δημοκρατία στους δημόσιους τηλεοπτικούς σταθμούς της.

44 Ωστόσο, από κανένα στοιχείο των εδαφίων που ακολουθούν το σημείο αυτό 39, δεν μπορεί να γίνει κατανοητό ως προς τι ακριβώς η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ανάλυση και τα συμπεράσματα της Επιτροπής.

45 Συγκεκριμένα, το δεύτερο, έκτο και έβδομο εδάφιο του σημείου αυτού είναι περιγραφικά των εφαρμοστέων κανόνων και της ερμηνείας της Επιτροπής και, ως εκ τούτου, δεν περιέχουν καμία συγκεκριμένη επιχειρηματολογία. Το τρίτο εδάφιο, το οποίο εξάλλου έχει ασαφή διατύπωση, αποτελεί προφανώς υπόμνηση των κριθέντων ως απαραδέκτων ή αβασίμων ισχυρισμών που εκτέθηκαν στο πλαίσιο της πρώτης αιτιάσεως.

46 Με το τέταρτο και το πέμπτο εδάφιο του σημείου αυτού, η προσφεύγουσα υποστηρίζει απλώς κατ' ουσίαν ότι τα αριθμητικά στοιχεία που εκτίθενται στο σημείο 86 (πίνακας 4) της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι τόσο λακωνικά όσο και ασαφή. Επιβάλλεται η διαπίστωση, ωστόσο, ότι ουδεμία εξήγηση παρέχεται για την επίκριση αυτή.

47 Εξάλλου, με το όγδοο και τελευταίο εδάφιο του σημείου 39, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι στο δικόγραφο της προσφυγής ουδόλως αναπτύσσονται επιχειρήματα ικανά να διευκρινίσουν την αιτίασή της, δεδομένου ότι δηλώνει ότι «θα αναπτύξει με τα επόμενα έγγραφά της τις αναγκαίες οικονομικές αναλύσεις για να αντικρούσει την άποψη της Επιτροπής την οποία θεωρεί εντόνως αμφισβητήσιμη».

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δεύτερη αυτή αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, υπό το πρίσμα του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

49 Με το σημείο 40 του δικογράφου της προσφυγής, το οποίο προφανώς αντιστοιχεί σε τρίτη αιτίαση, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι «[η] Επιτροπή [...] θεωρεί ότι οι τιμές που εφάρμοσαν οι France 2 και France 3, μεταξύ του 1990 και 1994, για την πώληση τηλεοπτικού διαφημιστικού χρόνου δεν φαίνονται σημαντικά χαμηλότερες από τις εφαρμοσθείσες από την TF1 και την M6, του ιδιωτικούς σταθμούς που τις ανταγωνίζονται». Προσέθεσε ότι, «[γ]ια να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, η Επιτροπή στηρίχτηκε σε ένα μόνον κριτήριο: το μέσο κόστος GRP (οριζόμενο στην αιτιολογική σκέψη 93 [...] της προσβαλλομένης αποφάσεως)». Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα δηλώνει ότι «αμφισβητ[εί] την ανάλυση αυτή και το εντεύθεν απορρέον συμπέρασμα».

50 Ωστόσο, στη συνέχεια του σημείου 40, η προσφεύγουσα, παρά τη δήλωση αυτή, ουδόλως αμφισβητεί τις εμπεριστατωμένες, παρά ταύτα, εκτιμήσεις της Επιτροπής, οι οποίες περιέχονται στις αιτιολογικές σκέψεις 90 έως 100 της προσβαλλομένης

αποφάσεως. Ειδικότερα, ουδόλως εκθέτει ως προς τι είναι ανεπαρκής η εκ μέρους της Επιτροπής χρησιμοποίηση, στην ανάλυσή της, των στοιχείων που εξέφρασε σε όρους GRP [Gross Rating Point (δείκτη πιέσεως των μέσων μαζικής ενημερώσεως)].

51 Επισημαίνει απλώς ότι «[δ]ιερωτάται ως προς την έλλειψη αναλύσεως σχετικής με το απλό γεγονός ότι οι δημόσιοι τηλεοπτικοί σταθμοί, οι οποίοι διαθέτουν δύο δίκτυα, τη France 2 και τη France 3, προσφέρουν μεγαλύτερη προβολή σε σχέση με αυτήν που προσφέρει η προσφεύγουσα, πράγμα το οποίο μπορεί να εξηγήσει τις καταγγελλόμενες διαφορές τιμών, εκτός του ότι οι δημόσιοι τηλεοπτικοί σταθμοί, οι οποίοι υποστηρίζονται σε μεγάλο βαθμό με τις επίδικες κρατικές ενισχύσεις, δεν υφίστανται τις ίδιες πιέσεις για αποδοτικότητα με αυτές που αντιμετωπίζουν οι ιδιωτικοί σταθμοί».

52 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα, η οποία εξάλλου χρησιμοποιεί ασαφή διατύπωση ως προς τα αποτελέσματα της «μεγαλύτερης προβολής» την οποία επικαλείται, δεν παρέχει καμία εξήγηση ως προς τι πρέπει να νοηθεί με την έκφραση αυτή. Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του εκ πρώτης όψεως προφανούς γεγονότος ότι ένας συγκεκριμένος τηλεθεατής παρακολουθεί ένα μόνο σταθμό την ίδια στιγμή, η έκφραση «μεγαλύτερη προβολή» την οποία χρησιμοποιεί η προσφεύγουσα και, επομένως, η ενδεχόμενη συλλογιστική που μπορεί να βασίζεται στην έκφραση αυτή είναι, ελλείψει κάθε εξηγήσεως στο δικόγραφο της προσφυγής, ιδιαίτερα ασαφείς. Η προσπάθεια αναδιατυπώσεως της εκφράσεως αυτής, προς κατανόησή της, υπό την έννοια ότι αφορά τη δυνατότητα που έχει η ΥΓΟΣ της γαλλικής ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως, λόγω της οργανώσεώς της σε δύο σταθμούς, να αυξάνει την προβολή των προγραμμάτων της, πράγμα το οποίο δεν μπορούν να πράξουν οι ιδιωτικοί ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί, δεν παρέχει καμία διευκρίνιση, λαμβανομένου υπόψη του ότι, και πάλι, ένας συγκεκριμένος τηλεθεατής παρακολουθεί ένα μόνον πρόγραμμα την ίδια στιγμή. Εν πάση περιπτώσει, η εκ μέρους της προσφεύγουσας αναφορά στην ασαφή έκφραση «μεγαλύτερη προβολή», δεν συνοδεύεται από καμία συλλογιστική θέτουσα υπό αμφισβήτηση, κατά τρόπο σαφή και εμπεριστατωμένο, τις συγκεκριμένες εκτιμήσεις που πραγματοποίησε η Επιτροπή με την προσβαλλομένη απόφαση. Υπό τις συνθήκες αυτές, η τρίτη αιτίαση, η οποία διατυπώνεται με το σημείο 40 του δικογράφου της προσφυγής, είναι επίσης απαράδεκτη.

53 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι και οι τρεις αιτιάσεις του πρώτου λόγου ακυρώσεως είναι απαράδεκτες και, εν πάση περιπτώσει, η πρώτη από αυτές είναι προδήλως αβάσιμη.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

54 Με το σημείο 42 του δικογράφου της προσφυγής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι «η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένως την οδηγία [80/723 όπως έχει τροποποιηθεί], αποφασίζοντας ιδίως ότι η οδηγία αυτή δεν είχε εφαρμογή στη δραστηριότητα ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως των δημοσίων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών πριν από το 2000 ([αιτιολογική σκέψη] 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως)». Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι «[η] ίδια αυτή συλλογιστική καταλήγει σε εσφαλμένη εφαρμογή του [πρωτοκόλλου του Άμστερνταμ]».

55 Η Επιτροπή απαντά ότι δεν έχει εντοπίσει ποια αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως περιέχει αυτό τον ισχυρισμό που της αποδίδει η προσφεύγουσα. Ανεξαρτήτως του παραδεκτού του, ο λόγος αυτός είναι, εν πάση περιπτώσει, προδήλως νόμω αβάσιμος.

56 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, και στην περίπτωση αυτή, η προσφεύγουσα διατυπώνει την άποψή της κατά τρόπο αόριστο και ελλειπτικό. Συγκεκριμένα, ουδόλως εξηγεί για ποιο λόγο η προβαλλόμενη εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 80/723, όπως έχει τροποποιηθεί, συνεπάγεται την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ομοίως, η αναφορά στο πρωτόκολλο του Άμστερνταμ δεν συνοδεύεται από καμία εξήγηση.

57 Προβάλλοντας αυτόν τον λόγο ακυρώσεως και όπως στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποχρεώνει εν κατακλείδι τόσο το καθού κοινοτικό όργανο όσο και το Πρωτοδικείο να προβούν σε υποθέσεις ως προς τις συγκεκριμένες τόσο πραγματικές όσο και νομικές σκέψεις που μπορεί να αποτέλεσαν τη βάση των αιτιάσεών της. Ακριβώς στην πρόληψη μιας τέτοιας καταστάσεως, πηγής ανασφάλειας δικαίου και ασυμβίβαστης με την ορθή απονομή της δικαιοσύνης, σκοπεί το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

58 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος υπό το πρίσμα της διατάξεως αυτής.

59 Εν πάση περιπτώσει, ο ισχυρισμός περί εσφαλμένης εφαρμογής της οδηγίας 80/723, όπως έχει τροποποιηθεί, είναι προδήλως αβάσιμος. Συγκεκριμένα, με την αιτιολογική σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ουδόλως επισήμανε ότι η οδηγία αυτή δεν είχε εφαρμογή πριν από το 2000. Εξήγησε ότι η υποχρέωση του διαχωρισμού των λογαριασμών που θεσπίζει η οδηγία αυτή δεν είχε εφαρμογή στον τηλεοπτικό τομέα κατά το χρονικό διάστημα που αφορά η προσβαλλομένη απόφαση.

60 Ο ισχυρισμός αυτός της Επιτροπής είναι ορθός. Πράγματι, η υποχρέωση τηρήσεως χωριστών λογαριασμών δεν περιελήφθη στην οδηγία 80/723, όπως έχει τροποποιηθεί, παρά μόνο με την οδηγία 2000/52/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2000 (ΕΕ L 193, σ. 75), και συνεπώς δεν υφίστατο κατά το διάστημα το οποίο αφορά η προσβαλλομένη απόφαση.

61 Συνεπώς, ακόμη και ανεξάρτητα από το απαράδεκτό του, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε εσφαλμένη υπόθεση, στερείται κάθε νομικής βάσεως.

62 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά την πρώτη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ως προδήλως στερούμενη κάθε νομικής βάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εξάλλου, κατά την παράγραφο 4 του άρθρου αυτού, τα κράτη μέλη τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

64 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να υποχρεωθεί να φέρει τα έξοδά της καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το αίτημα της τελευταίας. Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Télévision française 1 SA (TF1) φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής.

3) Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Λουξεμβούργο, 19 Μαΐου 2008.

Ο Γραμματέας — Ο Πρόεδρος

E. Coulon — Μ. Βηλαράς